

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργίου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΑΡΧΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξαμηνίᾳ δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διακατ. 50. Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν πέσει τῶν ἑλλαν. Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέτιστοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΞΕΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, εἰς τὴν συνδρομὴν ἀρχικῶν τὴν 1ην οἰουδέποτε μανός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 41ος

Ἀθήνας, 10 Φεβρουαρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 11

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Καὶ τότε φρικάλος θέγμα παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Κάτζη — τοῦ πρώτου ποῦ ἔτρεξε — τῆς κ. Ὁμόλλου, τοῦ κ. Κλοακέν, τοῦ Παύλου, τοῦ Χάγδου καὶ τῶν ὑπηρετῶν ποῦ ἦλθαν τελευταῖοι. Στὸ λιγὸν χαλί, ὁ Ρακῆς, ὁ μικρὸς πιθήκος τῆς Ἀνθῆς, σφάδαζε κί' ἀγωνιοῦσε, τυλιγμένος σφιχτὰ ἀπὸ ἕνα μαῦρο φίδι, ἕνα φόβερό κ ὄβρα.

Τὸ δυστοχιούμενον ζωάκι, καθὼς τὸ ἐσφιγγε μὲ τίς δυνατές του σπείρες ὁ κόβρας καὶ τὸ δάγκωνε μὲ τὰ φαρ-

μακέρὰ του δόντια, δὲν εἶχε πιά τὴ δύναμη εἴτε νάγωνισθῆ εἴτε νὰ φωνάξῃ. Ἡ Ἀνθῆ, ἔξαλλη ἀπ' τὸν τρόμο καὶ βλέποντας πῶς δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτα γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ἀγαπημένον τῆς μαϊμουδάκι, ἐσφώνιζε κί' ἔκλαιγε σπαραχτικὰ.

Ὁ κόβρας, ποῦ τὸν ἐνομομάζουν καὶ «φίδι μὲ ματογοῦλια», εἶχε τὸ πιδὸ φαρμακερὸ ἀπ' ὅλα τὰ φίδια τοῦ εἴδους του. Δὲν ὑπάρχει ἀντίδοτο γιὰ τὸ δῆγμα του ποῦ σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο σὲ διάστημα δώδεκα λεπτῶν. Ἐδυνῶς ὁ Κάτζης ἦταν ἐκεῖ.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξη, χωρὶς κἀν νὰ βγάλλῃ φωνὴ ἀπὸ ἐκπλήξη ἢ τρόμο, ἀρπάξε πρώτα-πρώτα ἀπ' τὸ μπράτσο τὴν Ἀνθῆ καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὴν κἀμαρα. Γυρίζοντας, πῆρ' ἕνα μεταξωτὸ σάλι, ποῦ βρέθηκε πρῶχειρα, τὸ ἔρριξε πάνω στὸ σύμπλεγμά τοῦ φιδιοῦ καὶ τοῦ πιθήκου. Κατόπι ἐσκούψε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ φώναξε στὸ πλήθος ποῦ εἶχε μαζευθεῖ κάτω ἀπ' τίς φωνές :

— Μὴ μπαίνετε ! Ἡ μίς Ἀνθῆ σώθηκε ! Αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερον !

Μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία, ἔδωσε τίς δδηγίτες τοῦ στοδὸς ἰθαγενεῖς ὑπηρέτες.

— Μιά γαβάθα γάλα κί' ἕνα φλάουτο ἀπ' τὴ στρατιωτικὴ μουσικὴ Γρήγορα ! Μὴ χάνετε λεπτό !

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Καίμενη Φώφη ! Εἶσαι ὀχτῶ χρονῶν, ἀκόμα δὲν ἔμαθες νὰ τρώῃς τὴν τούρτα σου χωρὶς νὰ πασαλεῖψῃς τὸ πρόσωπό σου ! . .

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΑΠΟ ΠΕΙΣΜΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Για μιὰ στιγμή πέρασε δίπλα μου ο Σταύρος, έσκυψε στη γη, πήρε χώμα και ρίχνοντάς το στα πόδια μου κοίταξε κατά την αμπάριζά μας και φώναξε περιφρονητικά στο Σταμάτη: — Τούτο το πουλί βρόμησε και για να μη παραδρωμήσει το άλλοις, έννοώντας πως είχα μείνει πολλήν ώρα αιχμάλωτος.

Ο Σταμάτης τότε θύμωσε και φωνάζοντας ένα δυνατό «για έλους» πετάχτηκε από την αμπάριζα χωρίς να σκεφθῆ πώς αφήνοντάς την έδεικνύει, θά μπορούσε ένας από την αντίθετη ομάδα να την πατήσει κι' έτσι να κάνουν άμέσως ένα ρούμπι.

Έβδλε στο κοντό το Σταύρο τόν τσαλιμάκια και σε λίγο τόν μόλεψε και τότε, αντί να τόν πάρουμε αιχμάλωτο μπρός στην αμπάριζά μας, έλευθερώθηκα εγώ.

Το παιγνίδι μας κράτησε πολλή ώρα ακόμη πότε παίρναμε έμεις αιχμάλωτους από τούς αντίθετους, και πότε εκείνοι από μας, ως πού στο τέλος βγήκε νικήτρια η ομάδα μας με δυο ρούμπους.

Είχε όμως αρχίσει να βραδυάζει και έμεις κουρασμένοι και ιδρωμένοι από το τρέξιμο σταθήκαμε και συζητούσαμε για το παιγνίδι μας, λέγοντας, πως αν ο ένας έκανε τούτο κι' ο άλλος εκείνο θά κέρδιζε η ομάδα του.

Στην αρχή με την αμπάριζα και ύστερα με την πολυλογία μας δεν νοιώσαμε πως είχα παραδραυδάσει, και μόνο σαν πέρασε ο φανούρος και άναψε τὰ φανάρια του γκαζιού και φωτίσθηκε ο δρόμος, καταλάβαμε πως νύχτωσε, και τότε για πρώτη φορά άκουσα και είδα την μητέρα μου πού βγήκε στην πόρτα μας να με φωνάζει.

Καθώς έκαληνύχτισα τὰ παιδιά και ξεκίνησα βιαστικός για το σπίτι μου, ο Σταύρος ο πλακουδοκέφαλος μου είπε: — Τρέξε, Παναγή μου, να πηξες τὰ γαλατάκια σου από την πλάτη, με τις παντοφλιές πού θά φας. Εγώ δεν θέλω μερτικό, χαλάλι σου.

— Τρέξε, Παναγή μου, να πηξες τὰ γαλατάκια σου από την πλάτη, με τις παντοφλιές πού θά φας. Εγώ δεν θέλω μερτικό, χαλάλι σου.

— Αμα μπήκα στο σπίτι μας σαν βρεμμένη γάτα, και καλησπέρια δειλά τῆ μητέρα μου, τὴν άκουσα να μου λέει θυμωμένη: — Όσο πᾶς και προσοδεύεις βλέπω, βγήκα και σου φώναξα τρεις φορές, μα εσύ μπρός στο παιγνίδι πού είχες με τούς μεγκλαράδες, τούς νέους

άπονοδο μίσος τους κυνηγούσε ακόμα και τὰ παιδιά του.

Παιδιό ήταν άραγε οι θηριώδεις αυτοί κι' άσπλαχνοί έχθροί; Κανέννας δεν ήξερε, κανέννας δεν υποπτευόταν. Άλλά τὸ πράγμα δεν είχε άμφιβολία. Όλοι οι συγγενείς κι' οι φίλοι μαζεύτηκαν στη σάλα κι' έκαμαν συμβούλιο. Η κυρία Ομόλλου προπάντων είχε κυριευθεί από ένα νευρικό φόβο άπερίγραπτο.

— Δεν πρέπει να διατίσουμε ούτε στιγμή! φώναζε. Πρέπει να πάρουμε τὰ παιδιά και να φύγουμε άπ' αυτό τόν τόπο χωρίς άναβολή! Υπάρχουν έχθροί φοβεροί. Όπως σκότωσαν τόν καζμένο τὸ συνταγματάρχη, έτσι θέλουν τώρα να σκοτώσουν και τὰ παιδιά του. Αν μείνουμε δω, μιὰ φορά θά τὸ έπιτύχουν. Πρέπει να φύγουμε, κ. Κλοακέν, να φύγουμε άμέσως! Αν δεν θέλετε οεις, θά πάρω μόνη μου τὰ παιδιά και θά μπῶ στο πρώτο βαπόρι πού φεύγει... αύριο... σήμερα μακάρι!

— Είμαι πρόθυμος να τὰ πάρω εγώ, άποκρίθηκε ο κ. Κλοακέν. Ξέρεις καλά, κυρία μου, πως αυτό ήταν έξαρσης τὸ σχέδιο μου.

— Ναι, μα δεν άρκει να φύγουν μόνο από την Καλκούττα, πρέπει να φύγουν δλωσιδιόλου από τις Ίνδιες. Μήν ξεχνάτε πως οι δολοφονικές άπόπειρες καταδίωξαν τὸ συνταγματάρχη σ' ελλη τὴν ίνδική χερσόνησο!

— Είμαι πρόθυμος να θυσιάσω και τὸ ταξίδι μου στη Βομβάη εἶπε άπλά ο άρχαιολόγος.

Στὸ μεταξὺ ήρθε κι' ο ταγματάρχης Ομόλλου, πού δεν είχε φωνεί από τὸ χθεςινὸ πρόγευμα.

Ο στρατιώτης του τὸν ζήτησε με μεγάλο κόπο για να του διηγηθῆ τὰ συμβάντα. Κι' έτρεξε άχτένιστος, άσυγύριστος, χλωμός και δύσθυμος περισσότερο παρα ποτέ.

— Τι άκούω; εἶπε. Μάλι φασαρίες; Αὐτοί οι άνθρωποι δε δίνουν πεντάρα για τὴν άρρώστεια μου! Δεν ξέρουν τι θά πῆ να υποφέρῃ κανείς άπ' τὸ σηκότι... Καλημέρα σας, κύριοι, καλημέρα παιδιά... Χτες βράδυ μου είχαν τραπέζι στη Λέσχη δυὸ συνάδελφοί μου πού προδιόσθησαν. Γι' αυτό δεν έλαβα τὴν ευχαρίστηση να σας ιδῶ.

Η θεά τοῦ άρρώστου της συζύγου εξερέθισε ακόμα περισσότερο τὴν ταγματάρχηνα.

— Καταραμένος τόπος! άρχισε πάλι να φωνάζει. Άς τὸν αφήσουμε εἶλοι, άς φύγουμε από δω μιὰ για πάντα, άκούστε με!

(Ακολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Σε λίγο είχε δ,τι χρειαζόταν. Τοποθέτησε τὸ γάλα χάρω, κοντὰ στο παράθυρο, κι' άρχισε να παίζει με τὸ φλάουτο μιὰ μονότονη κι' άργή μελωδία, πού κοδόταν κάπου-κάπου από ήχους δξείς και διαπεραστικούς. Πολλές φορές, φαίνεται, θά είχε άκούσει τούς Ίνδους πού γητεύουν τὰ φίδια, να παίζουν τέτοια μουσική με τις φλογέρες τους.

Και τότε, γλυστρώνοντας κάτω άπ' τὸ μεταξωτὸ σάλι, πρόβαλε ένα κεφάλι πλατὺ, τριγωνικό, και κατόπιν ένας λαϊμός μακρὸς, σερνόμενος πάνω στο λιγὸ χαλί. Σε λίγο, τὸ έροπέτὸ είχε ξετυλίξει τις ζπιρες του κι' είχε αφήσει τὴ λεία πού έτοιμαζόταν να καταβροχθίσῃ. Τόσο δυνατό κι' άκατανίκητο ήταν τὸ γόητρο τῆς μουσικής-πού τὸ προσκαλοῦσε. Και σερνόταν πρὸς τὸ παράθυρο με κινήσεις τόσο αὐτοματικές, πού θάλεγε πως τὸ τραβοῦσαν με νῆμα άάρατο.

Όταν έφθασε κοντὰ στο δοχείο με τὸ γάλα, ή μουσική έπαψε κι' ο κόβρας, καθὼς μυρίσθηκε τὸ άγαπημένο ποτό, πλησίασε τὸ φοβερό του στόμα στο χεῖλος τοῦ δοχείου για να πιῆ. Άλλά λίγο βάζαζε ή εδτυχία του. Σφίριρα από πιστόλι τὸν χτύπησε στο κεφάλι και τὸν άφησε άμέσως νεκρό. Τότε μόδεσαν να μπουν στην κάμαρα εἶλοι, να θαιμαύσουν τὸ μάκρος τοῦ φιδιοῦ, πού ήταν δυὸ σχεδὸν μέτρα, και να ξεσκεπάσουν τὸ ψυχρὸ πιά πτώμα τοῦ Ρακῆ.

Η Άνθή, πού είχε συνέλθει κάπως, τὸν πήρε στην άγκαλιά της και τὸν έκλαιγε πικρά. Τὸ δυστυχημένο τὸ ζώάκι! αὐτὸ τὴν είχε σώσει, γιατί ο κόβρας, όταν έπεσε στην κάμαρα, άρπαξε δ,τι ζωντανὸ πρωτοβρήκε... Η κυρία Ομόλλου στεκόταν κατάπληκτη ακόμα και τρομαγμένη. Όλοι προαισθάνονταν πως τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ δράμα θάχε ακόμα φοδερώτερη συνέχεια.

Όστὸσο δλάκερὸς ο στρατιώτης εἶχε σηκωθεί, ξαφνιασμένος άπ' τὸν πυροβολισμό τοῦ στρατιώτη. Περιπολίες έψαχναν τὸ δάσος και τὰ περιχώρα. Δεν βρήκαν τίποτ' άλλο παρά έναν πάνινο σάκκο άδειανό, πεταμένο στη δενδροστοιχία. Άλλά ο σάκος αὐτός, καθὼς και τὰ πτώματα τοῦ Ρακῆ και τοῦ κόβρα, μιλοῦσαν. Ήταν πιά ελοφάνερο πως έχθρὸς άγνωστος είχε ρίξει τὸ φαρμακερὸ έρπετὸ στην κάμαρα τῆς Άνθης, κι' αὐτὸ πάλι μαρτυροῦσε πως με τὸ θάνατο τοῦ συνταγματάρχη Ροβινσὸν δεν είχε τελειώσει τὸ έκδικητικὸ έργο τῶν δολοφόνων του, πού τὸ

φίλους σου, δεν με χαμπάρισε; τώρα πού μου κόπιασε τί να σε κάνω, θά σου εἶχα χάρι να έρχόσούνα από τὴν πρώτη φορά πού σ' εκάλεσα γιατί ήθελα να σε στειλω στη γιαγιά σου να τῆς κάνης ένα θέλημα.

Εγὼ στενοχωρήθηκα πολὸ κι' άφροῦ στάθηκα άμλιητος κάμποσα λεπτά τῆς ώρας, τῆς εἶπα σιγανὰ να πῆγαινα για τὸ θέλημα τῆς γιαγιάς μου.

— Τώρα πάει πιὰ, πέρασε ή ώρα, κάθησε εκεί πού κάθεσαι, και όταν έλθῃ ο πατέρας σου θά τοῦ πῶ τὰ σημερινά σου καμώματα και κάνε καλά μαζί του.

Ντροπισσόμενος από τὰ τελευταία τῆς λόγια, γιατί τὸν πατέρα μου τὸν σεβόμουνα πολὸ, έβγαλα τὰ παπούτσια μου και πῆγα και ξάπλωσα στο κρεδδατάκι μου κι' έκανα τὸν κοιμισμένο, και άκουα τὴν μητέρα μου πού πηγαίνοερχότανε από τὴν κουζίνα στην τραπεζαρία κι' έστρωνε τραπέζι, μουρμουρίζοντας για μένα. Ύστερα άπ' αρκετὴ ώρα ήρθε κι' ο πατέρας μου, και σαν δεν με εἶδε στην τραπεζαρία: ρώτησε τὴ μητέρα μου, πού ήμουνα.

— Στο κρεδδατί του.

— Γιατί, μήπως είναι αδιάθετος και δεν θέλει να φάῃ;

— Τὸν έπιασε βήχας στὸν αστράγαλο, από τὰ τραχάματα πού έκανε παίζοντας αμπάριζα. Αν έρχόσουν λίγο πρωτῆτερα θά τὸν εἴρισκες ακόμη στο δρόμο.

Σε εἶλα αὐτὰ τὰ λόγια τῆς, ο πατέρας μου δεν άπάντησε παρά εφώνασε σε μένα:

— Κύρ Παναγή, ποτέ δεν έπερίμενα να άκούσω αὐτὰ για σενα, κριμα πού πᾶς σχολείο και μαθαίνεις γράμματα. Εγὼ λογάριζα σου: σε λίγο καιρὸ θά σου ζητούσα συμβουλές, μα βλέπω πως έπεσα έξω, κριμα και πάλι κριμα.

Σε λίγο ρώτησε τὴ μητέρα μου:

— Είναι έτοιμο τὸ φαί; βάλε να φάμε και βγάλε άπ' τὴ σακκούλα τὰ σταφύλια πού έφερα και πλύνα τα, είναι κάτι ήραια αὐγουλάτα, πού τόσο άρέσουν και τοῦ Παναγῆ μας.

Σαν πέρασαν λίγα λεπτά, άκουσα κτυπήματα κουταλιῶν στα πιάτα και κατάλαβα πως οι γονεῖς μου είχαν άρχισε να τρῶνε.

Μου ήρθε τότε ή έπιθυμία να πάω στο τραπέζι γιατί ήμουνα πεινασμένος από τὸ παιγνίδι και γιατί δεν είχα δειλνίσει, μα άκάλεστος πως να πῆγαινα; έπερίμενα να με φωνάξουν και μισοσηκώθηκα τεντώνοντας τ' αυτιά μου έτοιμος να τρέξω στο πρώτο κάλεσμά τους.

Πάνω στη σκέψι μου να πάω να μη πάω, για να φάω αν δεν με φωνάζαν, άκουσα τὴ φωνή τοῦ πατέρα μου να μου λέει:

— Κύρ Παναγή, εἶλα κόπιασε στο τραπέζι.

Εγὼ τότε δεν μίλησα κι' έκανα να πεταχτῶ, μα στάθηκα και εἶπα μέσα μου με πείσμα, θά πάω άμα με ξαναφωναξουν.

Σε λίγο με ξανακάλεσε ο πατέρας μου:

— Εἶλα και να σου λείπουν τὰ λουσα.

Εδῶς άκούστηκε και ή φωνή τῆς μητέρας μου να λέει:

— Εἶμαι φταίχτης εἰμ πεισματάρης, άς τον σαν δεν θέλει, αὐτός θά μετανοιώσω πού θά γουργουρίζουν ελλη νύχτα τ' άντερά του. Τότε ξαναεἶπα στὸν εαυτὸ μου: «άχ! δεν με φωνάζουν άλλη μιὰ φορά:». Σηκώθηκα

σιγά, και πατώντας στις άκρες τῶν ποδιῶν μου, πῆγα και στάθηκα πίσω από τὴν πόρτα πού χώριζε τὴν κάμαρά μου από τὴν τραπεζαρία, έτοιμος να πεταχτῶ στο νέο κάλεσμά τους.

Όταν όμως και για τρίτη φορά μ' εφώνασαν οι γονεῖς μου, πάλι δεν κουνήθηκα από τὴν θεά μου, παρά ξαναεἶπα εγωϊστικά, θά πάω αν με φωνάξουν άλλη μιὰ φορά ακόμη, μα τοῦ κάκου περίμενα να με ξαναπροκαλέσουν, παρά άκουσα τὴ μητέρα μου να λέει στὸν πατέρα μου:

— Βλέπεις τὸ πεισματάρικο τι κακοκέφαλο παιδί πού έγινε; Και με χαμηλωμένη φωνή τοῦ έπροσθεσε: Φταῖς κι' εσύ γιατί δεν τὸν μάλωσες ως τώρα και δεν τὸν εδειςρες ποτέ, παρά εἶλα τοῦ τὰ συγχωρεῖς.

(Τὸ τέλος στο δεχόμενο)

PAN. A. ΞΕΦΕΡΑΝΣ

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε.— Κακόμοιρα χρυσόψαρα!

Εκείνες τις ήμέρες, ο Μπέμπης έτυχε ναρρωσαστήση από ελαφρὸ κρυολόγημα. Όταν έγινε καλύτερα, ή μητέρα του κι' ή Μπέμπα άρχισαν να βγαίνουν έξω κι' ο Μπέμπης έμεινε στο σπίτι με τὰ παιγνίδια του και με τὴν Άννέτα.

Είχε πολλὰ κι' ώραία παιγνίδια—τόπια, στρατιωτάκια, σιδηρόδρομο, κι' ένα μηχανικὸ άλογο. Η Άννέτα πάλι ήξερε πολλὰ παραμύθια. Ο Μπέμπης λοιπὸν μπορούσε να διασκεδάσει πολὺ καλά τις ώρες πού τὸν άφιναν μονάχο στο σπίτι.

Εν' άπόγευμα όμως, πού ή Άννέτα τὸν είχε αφήσει να παίζει με τὰ στρατιωτάκια του γιατί είχε κάποια δουλειά, ο μικρὸς βαρέθηκε τὸ παιγνίδι. Κι' άρχισε να τριγυρίζει στη σάλα, γυρεύοντας να βρῆ κάτι πιὸ δια-

σκεδαστικό. Τότε εἶδε τὴ γαλάζια γυάλα με τὰ χρυσόψαρα. Και συλλογίσθηκε: «Νά εἶκαιρία να ψαρέψω κι' εγὼ. Αὐτὸ βέβαια μου τὸ έχουν άπαγορευμένο. Μα ποιὸς θά με ιδῆ;»

Πῆρε άμέσως τὴν τρυπητὴ κουτάλα και με κόπο, γιατί δεν ήξερε καλά και τὰ χρυσόψαρα δεν στεκόνταν, κατάφερε να ψαρέψῃ δυὸ. Άλλά καθὼς έβγαζε τὴν κουτάλα με δριμή, τὰ ψαράκια σπαταήσαν κι' έπεσαν στο χαλί.

Ο Μπέμπης τρώαζε. Γιατ' ήξερε πως τα ψάρια δεν ζούν πολλήν ώρα έξω απ' το νερό. Κι' έκαμε να τα πιάση για να τα ξαναβάλη στη γνάλα. Μα δεν μπόρεσε. Ήσαν γλιστερά, κουνιόνταν, σπάραιζαν, του έφευγαν.

Νά, εκείνη τή στιγμή, κι' η Μαυρούκω. Μόλις είδε χάρω τα ψάρια, έτρεξε μ' ένα χαρούμενο νιαούρισμα, κι' άρχισε να τα παίζη και... να τα τρώη! Ως που να καταφέρη να τή διώξη ο Μπέμπης, το ένα ψάρι δεν είχε πιά ούρά, το άλλο δεν είχε κεφάλι, και τα δυο ήταν ψάρια!

Τί να κάμη ο Μπέμπης; Πώς να ποικειάση το κατόρθωμά του και να ποικύη την τιμωρία; — Σκέφθηκε, σκέφθηκε και τή βοήκη: Πήρε τα δυο ψάρια, πήγε κρυφά στην κουζίνα, τα πέταξε στα σκουαίδια και τα σκέπασε με κάτι λαχανόφυλλα που είχε κρυφώτερα η Άννετα.

Το βράδυ, όταν γύρισαν όλοι και κάθησαν χαρούμενοι στο τραπέζι, άξαφνα παρουσιάσθηκε η Μαρούκω, κρατώντας στο στόμα της το εν' από τα δυο χρυσόψαρα — εκείνο που είχε κεφάλι.

Η γαίτσα είχε ψάξει στα σκουαίδια, είχε βρει τα χαμένα της ψάρια και, αφού έφαγε το ένα, έφερε το άλλο στην τραπεζαρία να λάφυρο. Η Μπέμπα άρχισε να κλαίη και να φωνάζη:

— Άχ, το χρυσόψαρό μου!... Ποῦ τὸ βρήκε ἡ Μαυρούκω τὸ ψάρι μου;

Κανένas δεν ήξερε, εκτός από τον Μπέμπη που έγινε κατάσπρος. Η Μπέμπα είδε την ταραχή του και τα κατάλαβε όλα. Αλλά περισσότερο από τα ψάρια που έλειπαν, λυπήθηκε η καλή αδερφή τον αδερφό της που θα τον τιμωρούσαν. Κι' είπε δυνατά:

— Α, ξέρω! Τα χρυσόψαρα θα πήδησαν έξω μονάχα τους. Το κάνουν αυτό καμιά φορά όταν τα ταίζω. Κι' η Μαυρούκω θα τα βρήκε χάρω. Έτσι τή γλύτωσε ο Μπέμπης. Τὸν συγκίνησε όμως πολύ βαθιά η κλωστή της Μπέμπας. Κι' είπε μέσα του πως τίποτα δικό της δεν θα ξανάγγιζε πιά.

(Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Κι' επειδή η άντλία άργουσε ναρθή η φωτιά θέριψε κι' έλο το σπίτι κινδύνευε να καή.

Και μόνο αυτό, που καιγόταν τώρα; Και τα διπλανά σπίτια κινδύνευαν σοβαρά. Κι' οι κάτοικοι τους άρχισαν να τα άδειάζουν βιαστικά κι' άταχτα. Κατέβαζαν η πετούσαν από τα παράθυρα επιπλα, στρώματα, ρούχα, παιτικά, γιαιικά. Κι' άλλα τάφιναν εκεί στο δρόμο, άλλα τα κουβαλούσαν σε γειτονικά σπίτια, μακρότερα. Σ' αυτό τους βοηθούσαν και δικό τους και ξένο. Μπορούσαν στον κίνδυνο, όλοι οι άνθρωποι ελχάγ γίνει αδέρφια. Και καθένas προσπαθούσε να σώση το πράμα του άλλου σά να ήταν δικό του.

«Κι' εγώ, συλλογίστηκε ο Άλκης, θα βλέπω μόνο και... θα διασκεδάζω; Πρέπει να βοηθήσω κι' εγώ. Μπορώ κάτι να κάμω!»

Κι' έτρεξε ως το πιο κοντινό σπίτι, που είχαν άρχισει να τ' άδειάζουν κι' αυτό, κι' ανέθηκε άπάνω. — Θέλετε βοήθεια; είπε.

Ούτε τον άκουσαν στην παρακάλη τους, στὸν πανικό τους, κι' ίσως οὔτε τον είδαν. Στο σπίτι εκείνο είχαν ανεθεί κι' άλλοι πολλοί. Ο Άλκης άνακατώθηκε μαζί τους. Κι' εἶπε: «Ελπίζω να κάνουν αυτοί, έκανε και κείνος. Δηλαδή ε,τι μπορούσε. Για-

τι ένα βαρύ επιπλο δεν ήταν άρκετός να τὸ σηκώση, όπως άλλοι μεγαλύτεροι. Κατέβαζε όμως ρούχα, παπούτσια μικροπράματα και τὰ κουβαλούσε στο άντικρυνό.

— Τόπο! τόπο! φώναζε καθώς έσοκίζε τὸ στενό δρόμο φορτωμένος. Και τὸ πλήθος παραμέριζε για να περάση.

Επιτέλους έφτασε κι' η άντλία. Κι' ο πόλεμος άρχισε άνάμεσα στα δυο στοιχεία, τή φωτιά και τὸ νερό. Ποιὸ απ' τα δυο θα νικῶσε;

Οι άνθρωποι, με κάποια άνακούφιση, μα και μ' άγωνία ακόμα, παρακολουθούσαν αυτόν τον πόλεμο. Οι πυροσβέστες, με τους σωλήνες, έβρεχαν τὸ άναμμένο σπίτι άκατάπαντα. Η φωτιά μιά στιγμή έπεφτε κι' ο καπνὸς λιγόστευε. Μα πάλι σε λίγο ξανασηκωνόταν.

Ας κι' ήταν ένας φοβερός μαυρος δράκοντας που από τ' δλάνοιχο στόμα του έβγαζε φλόγες. Και τὸ νερό, σάν ένα πελώριο φίδι άσημέιο, ώρμούσε, χυγόνταν στο στόμα του δράκοντα και τὸν δάγκανε στο λαιμό. Ο δράκοντας έκλεινε μά στιγμή τὸ στόμα του μα πάλι τὸ άνοιγε φλογερό. Και πάλι τὸ άσημέιο φίδι ώρμούσε να τὸν δαγκάση, να τὸν θανατώση.

Κάμποσο βίαζε αὐτὸς ο πόλεμος. Και στο τέλος νίκησε τὸ φίδι — τὸ νερό.

Η φωτιά έπεσε. Τὸ σπίτι είχε και δλάνερο, με δυο μαγαζιά που ήταν στο ισόγειο μα τα διπλανά τήν είχαν γλυτώσει. Ο κόσμος άρχισε να φεύγη. Και τὰ πράματα που είχαν κουβαληθει με τὴν βία κι' άταξία, ξαναγύριζαν σιγά-σιγά στα σπίτια που ο φόβος τὰ είχε άδειάσει.

Κι' ο Άλκης έτοιμαζόταν να φύγη. Μα τή στιγμή εκείνη, στο δρόμο, έγινε κάποιο σούσουρο.

Είχαν πιάσει έναν κλέφτη, που ανέβαινε στα σπίτια με τήν πρόφαση πως θα βοηθήση και σούφρωνε ε,τι μπορούσε να κρύψη άπάνω του.

Οι πολίτες, άγανακτισμένοι, του ρίχτηκαν, τὸν τσάκισαν στο ξύλο και τὸν παράδωσαν στην άστυνομία.

Κι' ο Άλκης άγανάκτησε. Ακούς εκεί, να ώφεληθη από τή συμφορά, τὸν τρόπο, τή λαχάρα τῶν ανθρώπων για να τὸς κλέψη! Δεν έβλεπε λοιπόν, πως οι άλλοι βοηθούσαν, πως πολεμούσαν, όχι μόνο με κόπο, παρά με κίνδυνο ακόμα, να σώσουν ε,τι μπορούσαν, να κάμουν τὸ χρέος τους στὸν πλησίον; Νά, ένας πυροσβέστης, που ανέθηκε στα κεραμίδια του διπλανού, λίγο έλειψε να πέση μέσα στη φωτιά. Ένας άλλος λιγο-

θύμησε απ' τὸν καπνὸ. Κι' ένας από κείνους που κουβαλούσαν, έπεσε φορτωμένος και χτύπησε άσχημα. Ήταν απ' άλλη γειτονιά και βοηθούσε ξένους όπως ο Άλκης.

Σε κάθε περίπτωση η κλεψιά είναι πράξη κακή, άσυγχώρητη. Μα σε τέτοιες περιστάσεις είναι κάτι άποτρόπαιο.

Εδωχώς, άλλος κλέφτης δεν έφάνηκε τήν τραγική εκείνη βραδιά. Κι' όταν ο Άλκης γύρισε σπίτι του, είχε να λέη για τήν άλληλοδοθήθεια που είχε ιδεί.

— Άργησε όμως, κι' άνησούχησα. του είπα η μητέρα του.

— Μα βοηθούσα κι' εγώ, κουβαλούσα πράματα... Μπορούσα να βλέπω τὸς καυμένους τὸς ανθρώπους να κινδυνεύουν να καούν, να δειάζουν τα σπίτια τους σάν τρελλοί, και να κίθουμαι με σταυρωμένα χέρια; Έκαμα κι' εγὼ ε,τι μπόρεσα.

— Καλά έκαμες, είπε ο πατέρας. Η άλληλοδοθήθεια βαστάει τήν κοινωνία. Και φαίνεται σε τέτοιες περιστάσεις — άπόψε με τή φωτιά, τήν άλλη φορά με τήν πλημμύρα — που και στὸν έγθρό του δίνει κανένas βοήθεια. Μα και για τί άλλο οι άνθρωποι κάθονται μαζεμένοι σε πόλεις, σε χωριά, σε συνοικισμούς, κι' όχι χωριστά, σκόρπιοι, μακρυμένοι σάν τὸς έρημίτες; Για να βοηθήη ο ένας τὸν άλλον.

Τήν άλλη μέρα μιλούσαν ακόμα για τή φωτιά.

Είχαν μάθει όλα τα καθέκαστα. Τὸ μαγαζι που είχε πρωτοπιάσει, ένα παπουτσιδικο, ήταν κλειστό πιά, όταν οι γείτονες κι' οι περαστικοί είδαν να βγαίνη καπνὸς από τις χαραμάδες. Ως που να βρῶν τὸν παπουτσιή και, επειδή δεν τὸν ξερόσαν, ως που να σπάσουν τήν πόρτα, η φωτιά είχε τρανέψει κι' οι κουβαλιές νερό που τής έριχναν δεν τής έκαναν τίποτα. Έτσι μεταδόθηκε και στο πλαϊνὸ μαγαζι και στο άποπάνω σπίτι. Από τί; Ίσως από ένα τσιγάρο που τὸ πέταξε κανένas άπόροχτος χωρίς να τὸ πατήση...

Τὰ πιο μεγάλα κακά γίνονται καμιά φορά από τις πιο μικρές αίτιες. Αν εκείνο τὸ βράδυ είχε άέρα, μπορούσε να καή δλάνερο τὸ τετράγωνο. Από ένα τσιγάρο! από ένα σπύρο!

Στου Άλχη τὸ σπίτι συλλογιόταν πάντα τή φωτιά και πρόσεχαν πολύ. Ποτέ ο πατέρας δεν έπεφτε τή γόχη να κοιμηθη άν δεν έκανε μιά επιθεώρηση, για να βεβαιωθη πως δεν κουράκιζε πουθενά κανένα χαρτί, κανένα πανί, κανένα ξύλο.

Ο νοικοκύρης του κινμένου σπιτιού — είχαν μάθει — τὸ είχε άσφαλισμένο σε μίαν Έταιρεία που τώρα θα τὸν άποζημιώνε. Η οικογένεια όμως που καθόταν μέσα, είχε άνασφάλιστα τὰ επιπλά της και καμιά άποζημίωση δε θα έπαίρνε για τήν καταστροφή.

— Κι' αυτό άπρονοήσια, είπε ο πατέρας. Πληρώνει κανείς ένα μικρό ποσό κάθε χρόνο, άλλ' άμα τὸχη να καή τὸ σπίτι του η τὸ μαγαζι του, παίρνει χρήματα από τήν Έταιρεία και τὸ ξαναφτιάχνει.

— Αυτό δεν τὸ καταλαβαίνω, είπε ο Άλκης. Πως γίνεται να πληρώνη κανένas λίγα και να παίρνη πολλά; Δεν ζημιώνεται η Έταιρεία;

— Είναι κι' αυτό μιά άλληλοδοθήθεια, είπε ο πατέρας του Άλχη. Πληρώνω κάτι τι εγώ, πληρώνει κι' ο άλλος, κι' ο άλλος. Από λίγα πληρώνουμε πολλοί. Έτσι μαζεύονται πολλά. Κι' η Έταιρεία δίνει απ' αυτά στὸν καμένο για να ξαναφτιάση ο,τι τὸς κάηκε. Και τής περισεύουν μάλιστα. Γιατί, έννοεῖς, δεν καίγονται όλα τα σπίτια που είναι άσφαλισμένα. Κάπου-κάπου ένα, δυο, τρία...

— Τώρα κατάλαβα, είπε ο Άλκης. Άς υποθέσουμε πως είναι άσφαλισμένα εκατὸ σπίτια η μαγαζιά και πληρώνουν, τὸ ένα με τάλλο, από τριακόσιες δραχμές τὸ χρόνο. Να άμέσω; τριάντα χιλιάδες ο' ένα χρόνο. Εξήντα σε δυο χρόνια, ενενήντα σε τρία. Σ' αυτά τα τρία χρόνια καίγονται δυο σπίτια. Η Έταιρεία δίνει από σαράντα χιλιάδες για τὸ καθένα, δηλαδή ογδόντα. Και τής μένουν και δεκά χιλιάδες. Έτσι δεν είναι, μπαμπά;

— Έτσι άπάνω-κάτω, είπε χαμογελώντας ο πατέρας. Δηλαδή τὸ πράμα είναι πιο πολύπλοκο, αλλά η βάση είναι αὐτή. Η Έταιρεία τοκίζει κιόλα τα χρήματα που μαζεύει και τὰ πολυστεύει με τὸς τόκους. Έπειτα, δεν άσφαλίζει μόνο σε μιά μικρή πόλη σάν τή δική μας, αλλά και σε πολλές άλλες, μεγαλύτερες και μικρότερες. Έτσι μαζεύει εκατομμύρια, δισεκατομμύρια. Και μπορεί, όχι μόνο να άποζημιώνη τὸς άσφαλισμένους της όταν καίγονται, αλλά να πληρώνη και τὸς ανθρώπους που κάνουν τήν εργασία — γίνονται τίποτα μόνο του; — διευθυντές, γραμματικοί, λογιστές, άσφαλιστές, έκτιμητές, δικηγόρους... Πόσοι άνθρωποι, πόσες οικογένειες ζούν από μιά μεγάλη Άσφαλιστική Έταιρεία! Κι' έτσι είναι διπλὸ τὸ καλὸ που κάνει στην κοινωνία.

— Άλληλοδοθήθεια, ξανάπε σκεφτι-

κὸς ο Άλκης. Η βάση τής κοινωνίας. — Ναι, είπε ο πατέρας. Κι' η άλληλοδοθήθεια, βλέπεις, παρουσιάζεται με πολλές μορφές. Έου χτες τὸ βράδυ ανέθηκε ο' ένα ξενὸ σπίτι και βοήθησε, τήν ώρα τὸ κινδύνου, να κουβαληθῶν και να έξασφαλιστοῦν μερικά πράγματα. Αὔριο, σήμερα, ο παπουτσιῆς που κάηκε τὸ μαγαζι του, θα πάη στα γραφεία τής Άσφαλιστικής Έταιρείας και θα πάρη τήν άποζημίωσή του. Είχε, ως ποῦμε, τὸ μαγαζι του άσφαλισμένο για τριάντα χιλιάδες; Θα τής πάρη, να τὸ ξανακάνη. Και ποῖς θα τὸς τις δώση; Εγὼ κι' ο άλλος, που πληρώνουμε στην Έταιρεία άσφάλιστρα. Γιατί άν τὸ εἶνε η Έταιρεία μόνο οσα τής έχει πληρώσει αὐτὸς, δε θα τὸς έφταναν να ξανακάνη τὸ μαγαζι του.

— Εμεῖς εἶμαστε άσφαλισμένοι; ρώτησε ο Άλκης.

— Έννοεῖς, είπε ο πατέρας. Και σπίτι και επιπλά.

— Δε φοβόμαστε λοιπόν φωτιά; είπε άσυλλόγιστα ο Άλκης.

— Α, μη τὸ λες αυτό! φώναξε ο πατέρας. Φοβόμαστε και παραφοβόμαστε κι' ο Θεὸς να μᾶς φυλάη!... Εμεῖς βέβαια προσέχουμε, δεν μπορεί όμως να πιάση τὸ διπλανὸ μας η τὸ από πίσω μας σπίτι, και να καή η να κινδυνέψη και τὸ δικὸ μας. Φαντάσου λοιπόν τὸν τρόπο μας, τήν άναστάτωση, τή φασαρία, τήν περιπέτεια!... Ὑστερα άποζημιωθόμε και θα ξανακάμουμε ε,τι μᾶς κάηκε. Μα θα είναι τὸ ίδιο; Τάγαπημένα μας πράματα — επιπλά, εικόνες, βιβλία, θυμηγάκια, οικογενειακά κειμήλια — άν καούν, άν χαθούν, μπορεί ποτέ να νάνηκατασταθῶν μ' όλα τὰ χρήματα του κόσμου;

— Αλήθεια, ψιθύρισε ο Άλκης. Δεν τὸ συλλογίστηκα. Τὰ πράματά του κανένas τ' αγαπάει. Φαντάσου, άξαφνα, τή Νίτσα... να τής καούν τὰ λουλούδια της!...

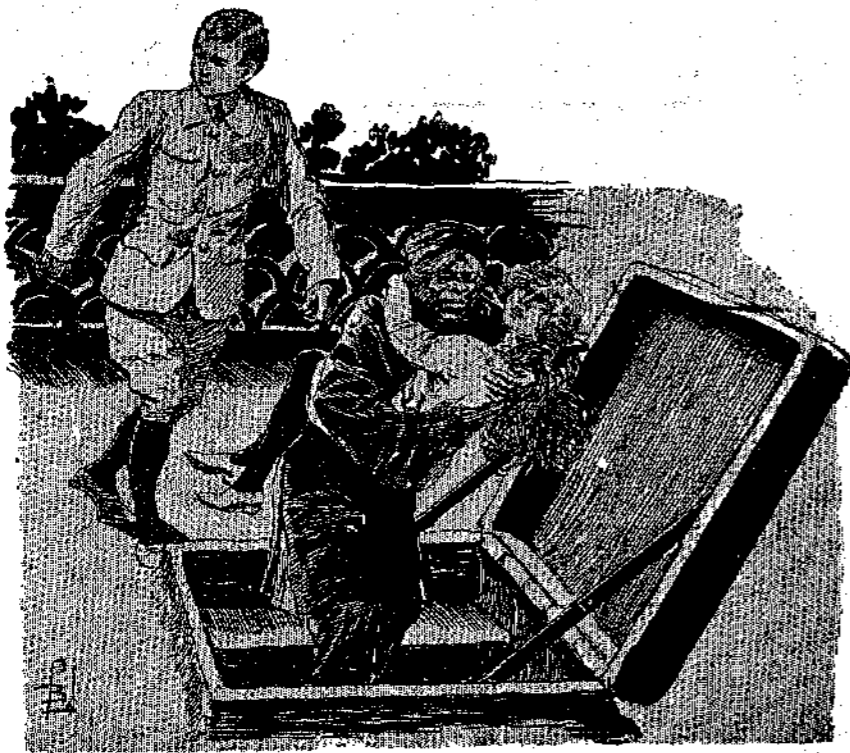
— Κι' άλλα, κι' άλλα, είπε ο πατέρας, ακόμα πιο πολύτιμα κι' αγαπητά. Έχω πληρώσει χιλιάδες, τόσα χρόνια, στην Άσφάλεια. Θα εἶμαι ευχαριστημένος να πληρώσω τόσα κι' άλλα τόσα, μα να μην ιδῶ ποτέ φωτιά στο σπίτι μας!... Πολλά σπίτια, στα χωριά προπάντων, έχουν τὸ γιὰ τὸ με τὸ χρόνο. Τήν πληρώνουν, μα εὔχονται να μην τὸν χρειαστοῦν ποτέ, να παίρνη τὰ λεφτά χαρίσμα. Έτσι είναι κι' η Άσφάλεια. Τήν πληρώνουμε, μα εὔχόμαστε να μη μᾶς χρειαστῆ ποτέ!

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από NORBERT SEVESTRE

— Συνέχει από το προηγούμενο —
 Δέν πρόφθασε όμως να πάη μακρὰ. Ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν ἔγινε.
 Ἐνα χέρι τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμό, ἄλλα δὲκὰ τὸν παράλυσαν, καὶ μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο βρέθηκε φτωχόμενος, δεμένος καὶ ἀνίκανος νὰ κάνη τὸ παραμικρότερο κίνημα.
 Θετικὰ ὁ Ντενὴ θὰ ἔκανε καλὰ ἂν τὴν εἶχε ἀκούσει. Τὸ σπῆτι βρισκόταν σὲ μεγάλο κίνδυνο!

πὺς θὰ πηγαίνατε νὰ κοιμηθῆτε ἀ μέρους μετὰ τὰ πυροτεχνήματα.
 — Ἐχεις δικιο γρηὰ Τί-Σάι, εἶπε ὁ Ντενὴ. Μ' αὐτὸ δὲν συμβαίνει κάθε μέρα καὶ εἶναι τόσο ὠραία ἐδῶ ἐπάνω. Μποροῦσα νὰ πέρασω ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα δίχως νὰ τὸ καταλάβω.
 — Ἔτσι νομίζεις, γέλασε ἡ Τί-Σάι. Θὰ ἦθελα ποὺ νὰ τὸ ἴδω αὐτὸ τὸ πράγμα. Ὁραία θὰ εἶσαστε κι' οἱ δύο σὰς αὔριο τὸ πρωτῆ.

Ἡ Τί-Σάι ἄρπαξε τὴ Σιμόνη στὴν ἀγκαλιά της κι' ἐτρεφέστην καταπακτὴ. (Σελ. 127, στ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Προετοιμασίαι γιὰ ἄμυνα

Τὰ πυροτεχνήματα κράτησαν πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ἰστερα, μετὰ τὴν «ἀνθοδέσμη» ποὺ σκέπασε ὅλο τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ φαντασμαγορία της, τὸ σκοπέδι κυριάρχησε πάλι δριστηκὰ πάνω στὴ γῆ. Μὰ πέρασαν πάνω ἀπὸ δέκα λεπτά, ὥσπου τὰ δύο παιδιά, ποὺ ἔμεναν ἀκόμη γοητευμένα ἀπὸ τὸ τελευταῖο ἔξοχο θέαμα νὰ καταλάβουν ὅτι ἦταν ὥρα νὰ κατέβουν κάτω.

Καὶ τότε μόνον πῆραν εἶδησι πὺς ἡ κογκάι τους, ποὺ ἀνυπομονοῦσε βλέποντάς τα νὰ ἀργοῦν, βρισκόταν κιάλας στὴν ταράτσα καὶ τὰ περίμενε.

— Κοντεύουν δέκα, εἶπε ἡ ἀγαθὴ γρηὰ, καὶ ὀπισθεθῆκατε στὴν κυρία

— Ὡ, ἀντέχω νὰ μείνω ἀγρυπνος, εἶπε ὁ Ντενὴ.

— Στὰ κουνούπια ἀντέχεις; γέλασε πονηρὰ ἡ κογκάι. Γιὰ δοκίμασε νὰ περάσης μιά νύχτα ἔξω στὸ θκαίθρον καὶ θὰ ἴδῃς πὺς θὰ σὲ συγυρίσουν τὰ καταραμένα. Σοῦτ! ἔκανε ἔξαφνα τευτώνοντας τ' αὐτὴ της καὶ παίρνοντας ἕνα ἀνήσυχο ὕφος. Ἀκούσατε;

Ὅπως κι' ὁ Μό, ἔτσι κι' αὐτὴ ἀκουσε ἕνα κρότο ἀνησυχητικὸ σὲ μιά τόσο προχωρημένη ὥρα τὸν κρότο ποὺ κάνει ἕνας ἀνδρας ὀπλισμένος, πέφτοντας χάμω μ' ὅλο τοῦ τὸ βάρος. Σκυμμένη πάνω ἀπ' τὸ πεζούλι ἡ Τί-Σάι στεκόταν ν' ἀφογκραστή, μὰ δὲν ἀκουσε ποτὲ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς πυγμῆτους θόρυβους τῆς νύχτας.

Τοὺς θόρυβους αὐτοὺς ὁ Ντενὴ καὶ ἡ Σιμόνη τοὺς γνώριζαν τόσο καλὰ ὅσο κι' αὐτὴ. Γνώριζαν νὰ ξεχωρίσουν τὸ βούισμα τοῦ γειτονικοῦ ποταμοῦ, τὸ κῶσμα τῶν βατράχων, τὴς τριλλίες τῶν γρύλλων, καὶ τὸ βουητὸ ποὺ ἔρχόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ ποὺ γιόρταζε ἀκόμη. Ὡστόσο ὁ κρότος ποὺ εἶχε ἔσφινξε τὴν Τί-Σάι, δὲν ἔμοιαζε μὲ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἦταν κοντινός, εὐδιάκριτος καὶ ἔμοιαζε σὰν νὰρχόταν ἀπὸ τὴν βεράντα ποὺ περιτριγυρίζε ὅλο τὸ πρῶτο πάτωμα καὶ ποὺ ἡ καλαμῆνα της στέγη ἔφθανε ὡς τὸ μισὸ ὕψος τῆς ταράτσας.

— Τί εἶναι; ρώτησε ὁ Ντενὴ.
 — Δὲν ξέρω.

— Ἄ, πάψε τίς ἀνοησίες, γρηὰ Τί-Σάι. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ εἶσαι συνεννοημένη μὲ τὸν Μό γιὰ νὰ μᾶς κἀνης νὰ φοβηθοῦμε;

Ἡ κατηγορία ἦταν ἀδικη, γιὰτὶ ἡ Τί-Σάι θὰ ἦταν πρόθυμη καὶ στὴ φωτιά ἀκόμη νὰ πέση γιὰ νὰ ἀπαλλάξη τὰ παιδιά κι' ἀπὸ τὴν παραμικρὴ στενοχώρια, κι' ἀπ' τὴν πιδ ἀσημαντὴ συγκίνηση. Ἄλλωστε εἶχε ἀρχίσει κιάλας νὰ κατηγορῆ τὸν ἑαυτὸ της ποὺ εἶχε δώσει τόσο μεγάλη σημασία σ' ἐκεῖνον τὸν κρότο.

Γνώριζε πὺς ὁ Τογκινέζος πυροβολητῆς φύλαγε σκοπὸς κάτω ἀπ' τὴ βεράντα. Σὲ λίγα λεπτά τὸν ἀκουσε ποὺ ξανάρχισε νὰ βηματίζη. Τουλλάχιστον ἀκουσε πάλι βήματα ρυθμικὰ ἐπάνω στὸ πλακόστρωτο νὰ πλησιάζουν καὶ πάλι ν' ἀπομακρύνονται.

— Αὐτὸ ἦταν! εἶπε μέσα της. Ὁ φρουρός δὲν στέκει καὶ ποὺ καλὰ στὰ πόδια του ἀπόψε. Θὰ παραείπτε φαίνεται τοῦμ-τοῦμ προτοῦ νάρθῃ στὸ πόστο του Ἡ, θὰ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος ἐκεῖ ποὺ στεκόταν καὶ θὰ τοῦ ἔπεσε τὸ τουφέκι ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἰκανοποιημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξήγηση καὶ ἡσυχασμένη πιά ἐντελῶς ἡ γρηὰ ὀπλητρία ἀρχισε νὰ γελᾶ ἡ μὲ τὴν καρδιά της.

— Ὡ, ὄχι, κύριε Ντενὴ, ἀπάντησε, ὄχι δὲν συνεννοήθηκα καθόλου μὲ τὸν Μό, αὐτὸ σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

Ἐνας νέος κρότος, πιδ δυνατὸς τοῦτῃ τὴν φορὰ, τὴν ἔκανε νὰ τινάχτῃ καὶ ζωντάνεψε ἔξανά ὅλους τοὺς φόβους της. Τὰ δύο παιδιά τὸν ἀκούσαν καὶ ἐνοιωσαν κι' αὐτὰ μιά τρεμούλα, ἐνοιωσαν τὴν ψυχὴ τους νὰ γεμίξη μὲ μιά θανάσιμη ἀγωνία, ἕνα ἀόριστο προαίσθημα κινδύνου.

Ἦταν ἕνας κρότος ξερὸς, ἀκουσμένος ἀπὸ ποὺ κοντὰ. Ἦταν σὰν νὰχε ἀκουμπῆσει κάποιος ἕνα μακρὸ

δοκάρη ἢ μιά σκάλα ἐπάνω στὴν ταράτσα καὶ γιὰ νὰ γίνῃ τέλεια ἡ ἐντύπωση αὐτὴ, τὸν πρῶτο κρότο ἀκολούθησε ἕνα ἐξακολουθητικὸ σύρισμο, τὸ σύρισμα ποὺ κάνει ἕνα ἔρπετο σὰν προχωρεῖ σιγά-σιγά.

— Ντενὴ... ἀκουσε! τραύλισε ἡ Σιμόνη σφίγγοντας μὲ ἀγωνία τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ὁ Ντενὴ δὲν ἦταν φοβητιστῆς, κάθε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ εἶχε δεῖξει ἀπὸ τὸτε ποὺ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ Γαλλία, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ τους, ποὺ καὶ μεγάλο καὶ ἐπίπονο ἦταν, καὶ στὸ Γιέν-Μπάι τώρα καὶ δύο μῆνες ποὺ ἔχον ἐγκατασταθεῖ αὐτοῦ. Ὡστόσο, δύσκολα μποροῦσε νὰ κρύψη τὴν παράξενη ἀγωνία ποὺ τοῦ ἔσφινγε τὸ λαιμὸ κι' ἔμεινε μιά στιγμὴ χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν.

Ὁ θόρυβος ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ ἀκούγεται. Διαρκοῦσε ὅπως διαρκοῦν τὰ ἀτέλειωτα δευτερόλεπτα πρὶν ἀπὸ κάθε ἐπιχειρημένη καταστροφὴ. Κι' ἂν σταματοῦσε γιὰ μιά στιγμὴ, συνεχίζονταν ἀμέσως ὕστερα, ὀλοένα πιδ καθαρὸς καὶ πιδ εὐδιάκριτος.

Στὸ τέλος ἡ ἀγωνία ποὺ ἔπνιγε τὸν Ντενὴ ἔσκαθρίστηκε. Διέκρινε τὴν κορυφὴ τῆς ἀνεμόσκαλας ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένη ἐπάνω στὴ βεράντα καὶ στὴ στιγμὴ ἔμάντευσε ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἴδια ὥρα κάτω στὸ πάρο ἀντιλαμβάνονταν κι' ὁ Μό: Πὺς κάποιος ἀνθρώπος σκαρφάλωνε ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ σκάλα μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀνέβῃ στὴν ταράτσα.

Ὁ ἀνθρώπος εἶχε φθάσει κιάλας στὴν φάθμη στέγη τῆς βεράντας. Ἀκούγονταν τώρα τὰ καλάμια ποὺ τρίζαν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ἰστερα ἀπὸ λίγα λεπτά ἐξακολούθησε πάλι τὸ ἀνέβασμά του. Μὰ ὁ Ντενὴ δὲν κάθησε νὰ περιμένῃ περισσότερο, γιὰτὶ ἡ Τί-Σάι μόλις ἔρριξε μιά ματιὰ πάνω ἀπὸ τὸ πεζούλι τῆς ταράτσας, καὶ ἄρπαξε εὐθὺς τὴ Σιμόνη στὴν ἀγκαλιά της κι' ἐτρεξε γρηγορὰ

κατὰ τὴν καταπακτὴ γιὰ νὰ κατέβῃ.
 — Γρηγορὰ, κύριε Ντενὴ! φώναξε.

— Μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ μένα, κατεβαίνω, ἀπάντησε ὁ Ντενὴ, ποὺ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ξαναβρεῖ τὴν ψυχραιμία του.

Κι' εἶχε κιάλας τὴν πρόνοια νὰ κλείσῃ ἀπὸ πάνω του τὸ σκέπασμα τῆς καταπακτῆς προτοῦ νὰ κατεβῇ κουτροβαλόντας τίς σκάλες.

Ἡ Τί-Σάι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κατεβῇ ὡς κάτω, ἀλλὰ μονάχα νὰ κλεισθῇ μαζί μὲ τὰ παιδιά σ' ἕνα

Τουλλάχιστον δὲν θάμαστε δοκλοῖ, εἶπε ὁ Ντενὴ. (Σελ. 128, στ. α')

διωγμῆ τοῦ δευτέρου πατώματος.

Τώρα ἦταν σχεδὸν βέβαιη γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε. Ἐκτὸς ποὺ εἶχε ἴδει μιά ἀνθρώπινη σκιά νὰ σκαρφάλωνε σὲ μιά μακρὰ ἀνεμόσκαλα, φωνὲς ἀγριεῖς, φωνὲς ἀνθρώπου ποὺ τὸν σφάζουν ἀκούγονταν τώρα ἀπ' τὴ βεράντα. Ἰστερα ἀντήχησαν τουφεκιές, ἕνα ἀπερίγραπτο ταβατούρι, ὁ θόρυβος ἀγρίας πάλης.

— Στὰ ὄπλα! οὐρλιάζε κάποιος φρουρός ἢ κάποιος ὀπλητῆς.

— Τί ἐν τ! Τί ἐν τ! (Σκότωσ' τον! Σκότωσ' τον!) μούγκριζαν δέκα

ἀγριεῖς φωνὲς μὲ λύσσα ἀπερίγραπτη. Ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Ντενὴ καὶ τῆς Τί-Σάι πέρασε μονομιᾶς ἡ ἴδια σκέψη:

— Οἱ κουρσάροι!
 Ὁ Μό δὲν εἶχε γελασθεῖ. Μιά ὀλοκληρὴ συμμορία ἀπὸ ληστὲς εἶχε πλημμυρίσει τὸ πάρο καὶ πολιορκοῦσε τὸ διοικητήριον.

Τὶ ἔπρεπε νὰ κάνουν; Τὸ πρῶτο ἦταν νὰ ἀμπαρωθοῦν καὶ νὰ λάβουν ἀμυντικὰ μέτρα. Ἰστερα ἔβλεπαν.

Περίεργο πράγμα. Ὅσο πιδ κοντινὸς κι' ὅσο πιδ σοβαρὸς φαινόταν στὸν Ντενὴ ὁ κίνδυνος, τόσο πιδ ψυχραιμὸ ἐνοιωθε τὸν ἑαυτὸ του, τόσο πιδ ἡσυχὸ καὶ λυγώτερο διατεθειμένος νὰ ὑποχωρήσῃ σὲ κάθε ἀίσθημα φόβου.

Δίχως ἄλλο ἡ κατάσταση τους ἦταν ποὺ κρίσιμη. Οἱ ληστὲς μαθημένοι ἀπὸ τέτοιου εἶδους ἐπιδρομὲς, εἶχαν διαλέξει ποὺ ὠραία τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τους. Ἡ κυρία Ντελαλάντ εἶλεπε ἀπ' τὸ σπῆτι, οἱ γιορτῆς τοῦ Τετ ἀπασχολοῦσαν ὅλο τὸν κόσμον, ἀπὸ παντοῦ ἀκούγονταν θόρυβος καὶ φασαρίες καὶ γιὰ νὰ φθάσουν ὡς ταὺς σκοποῦς μονάχα λίγη τόλμη χρειαζόταν. Ἄλλωστε, ὅπως ἀποδεικνύονταν τώρα, δίχως ἄλλο ἦταν συνεννοημένοι μὲ τὸν Μπάι.

Ἡ Τί-Σάι εἶχε τρέξει στὴν κάμαρά της ὅπου ἕνα κερὶ

ἔκαιγε μέσα σ' ἕνα κηροστάτη. Ἐάπλωσε τὴ Σιμόνη πάνω στὸ κρεβάτι. Κατατρομαγμένη ἢ μικροῦλα ἦταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Μὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ Τί-Σάι, κάθιδρη ἀπὸ τὸν ἔθρωτα τῆς ἀγωνίας, ἔτρεψε σύγκορμη καὶ ἔλεγε ὅλη ὥρα σὰν τρελλή:

— Οἱ Τζιὰκς! Οἱ Τζιὰκς!

(Οἱ κουρσάροι! Οἱ κουρσάροι!)
 — Πάψε! τὴν προτάζε ἀπότομα ὁ Ντενὴ. Σὲ νόμιζε πιδ γενναία.

— Ὡ, διαμαρτυρήθηκε ζωντὰ ἡ γρηὰ ὀπλητρία. Δὲν φοβάμαι γιὰ μένα, κύριε Ντενὴ. Τί εἶμαι ἐγώ! Ἐμένα οὔτε θὰ μὲ λογαριάσει ἕνας

Τζιάνος ποτέ του. Έστίς όμως, κύριε Ντενή...

—Μά γι' αυτήν Ισα-Ισα πρέπει να φανής γενναία, γρηά Τί-Σάι, είπε ο Ντενή με χαμηλή φωνή...

Σ' ένα λεπτό ή κογκάι και τα δυο παιδιά πέρασαν το διάδρομο που χώριζε τα δυο δωμάτια.

Μόλις βρέθηκε στην κάμαρα του πατέρα του, ο Ντενή έκλεισε γρήγορα την πόρτα με το κλειδί και με το κούρτι.

Η ντουλάπα, γεμάτη κοστούμια και απορρόρυχα, έκλεινε έρμητικά το παράθυρο.

—Έτσι τουλάχιστο, είπε, δεν θάμαστε έντελως άσπλοι. Κοίταξε, Σιμόνη!

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΕΥΘΡΑΥΣΤΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ

Μιά μέρα, ένα παιδάκι στηριχτηκε σ' ένα καλάμι δίχως άντοχή.

Ο δάσκαλός του που το παρατηρούσε, θέλοντας το γεγονός αυτό να γίνη χρήσιμο στο παιδάκι, του είπε:

—Μάθε, φίλε μου, πως αξίζει καλλίτερα να είναι κανείς χωρίς στηρίγματα παρά να χηχ' ένα πολύ εύθραυστο.

(Μετάφραση) ΑΗΜ. ΚΟΚ.

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΘΕΡΜΑΝΣΗ

Άγαπητοί μου,

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ξαναγύρισε. Χτές έβρεχε, σήμερα κάνει κρύο.

«Αμ ή σόμπα;» θάπαρήσουν όσοι ήρθαν καμιά φορά στο γραφείο μου και ξέρουν πως υπάρχει και μια σόμπα.

«Α, χωρίς άλλο, ή σόμπα δεν είναι το ιδανικό της τεχνητής θέρμανσης. Το ιδανικό είναι το καλοριφέρ.

«Όλα σχεδόν τα δοκίμασα στη μακριά μου ζωή. Άλλα κανένα δεν με έκανοποίησε—από κείνα τουλάχιστο που μπορούσα να έχω.

Τόν ξέρετε τον πυρήνα; Είναι κουκούτσια από έληδες, κοπανισμένα, τριμμένα κι' απανθρακωμένα στο φούρνο.

γλυκεία ζέστη που κάνει, τί θμορφα που μυρίζει—λίγάκι, ανεπαίσθητα—και πόσο διατηρείται!

«Α, νά το! μου τόφεραν! Βάλτε το κει στην άκρη... οδύστε τα γκάκια... Τώρα είμαι ήσυχος...»

Και τώρα που συλλογιέμαι δλ' αυτά τα μέσα και τα τεχνάσματα, που επιτόησε ο άνθρωπος για να ζεσταίνεται το χειμώνα,

«Ακου, μήν τύχει και πείς πουθενά την έμπενοσή' μας; —Μπά καλέ, άσπεύσεται; —Για φανέσου τί πατριώνι θά γίνη! —Κόσμος θά χαλάση.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΛΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ...

Στο γαλάζιο κει κάτω περιγάλι δυο παιδάκια ξανθά, γαλανά και γελούμενα, χέζουν άγάλι.

Πάνω βάζουν σημαία—μαντήλι... Κάνουν πόρτες, ταράτσες κι' αόδες. Και γελούν τα παιδιάτικα χείλη.

«Όμως έρχεται κ'ημ' άγριεμένο Και γρεμίζει τα όρατα παλάτια, Φεύγει πίσω το κ'ημ' άφορσιμένο...

Πόσο μοιάζει το κ'ημα με άλήθεια Όπου έρχεται κάποια στιγμή, —Σβύνει όλα τα όνειρατα πλήθια.

ΑΠΟ ΤΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΝΤΟΥΕΤΤΟ

Νά σ'ας π'ω, παιδιά, πως ή Άλλή κι' έγω κοντέψαμε κάποτε γά γίνουμε σπουδαίοι έφευρέτες.

Μόλις είχαμε μνηθεί στα μυστήρια της άνσωσης χημείας, το έθνικό μας φιλότιμο πληγώθηκε.

Το έπιστημονικό ντουέττο άρχιζε σοβαρή συζήτηση.

«Ακου, μήν τύχει και πείς πουθενά την έμπενοσή' μας; —Μπά καλέ, άσπεύσεται; —Για φανέσου τί πατριώνι θά γίνη!

«Ακούς τα παλιόπαιδα! λέει ή έδελφή μου και μου διηγήθηκε ένα άλλο έπεισόδιο, σάν κι' αυτό, που ο ήρωας του ήταν αυτή ή ίδια.

Ο ΜΥΘΟΣ

Στέκεται μισογυμνωμένος, μισόγυγτος στη ρίζα του βουτού.

Τά δυο του μακρού φτερά γυρογύβ, και αϊώνια χτυπούνα, τον ίδιο σκοπό.

Και μπρός στη μικρή του πόρτα, κίθρε ο μιλωνός, κάτασπρος άπ' τα χιόνια του χόβου, κι' άπ' τ' άσθονο άλευρι του μύλου του.

Κι' οι φτερογύβες γυρίζουν, γυρίζουν και αϊώνια ρυθμίζουν με τον ίδιο σκοπό τή ζωή.

Και το γύριμα του μύλου μοιάζει με το κύλισμα της ζωής.

ταν βρισκει εμπόδιο γίνεται πιο όρημτικός.

Κάνουμε μέσ' στο έρμόρι, τάχα γιά να πάρω κάτι και ξεσπάω.

Κάποτε συνήλαθα κι' άποφασίσαμε να αναβάλλουμε την άνακάλυψη γιαντί άλλως καμιά δουλειά τωρινή, δε θά κάναμε τής προκοπής.

Μια μέρα πήγα να πάρω την άδελφή μου που είναι παντερεμένη, να πάμε γά φωνίσουμε.

—Μαμά, θέλω νάρθω κι' έγω! —Έμένα, θειτούλα μου, πάρε με μέγα! και δός του φωνές...

Τώρα όμως τίποτ' άπ' αυτά. —Πώς το πάθανε και δε μ'άβνε, παραξενεύεται ή μαμά τους.

—Θά καθόμαστε φρόνιμα, μαμά μου, λένε τα παιδιά με μία φωνή καθός κατεβαίναμε τή σκάλα.

Ποιός τ'ά ρώτησε; Διπλωματία τ'ά πονηρά! Μόλις όμως στρίψαμε τή γωνιά άπόφ' συννενοηθήκαμε.

—Εμπρός λοιπόν. Με τίς δόλοσκευές, τί λέω, πολύχρωμες άπό τίς κάμπολλες μουντζοφρες μιλούζες μας, βουτηγμένες μέσ' στους άριμαύς του Χημείου, νοιώθαμε τούς έαυτούς μας πολύ σπουδαίους.

—Ακούς τα παλιόπαιδα! λέει ή έδελφή μου και μου διηγήθηκε ένα άλλο έπεισόδιο, σάν κι' αυτό, που ο ήρωας του ήταν αυτή ή ίδια.

—Ακούς τα παλιόπαιδα! λέει ή έδελφή μου και μου διηγήθηκε ένα άλλο έπεισόδιο, σάν κι' αυτό, που ο ήρωας του ήταν αυτή ή ίδια.

—Ακούς τα παλιόπαιδα! λέει ή έδελφή μου και μου διηγήθηκε ένα άλλο έπεισόδιο, σάν κι' αυτό, που ο ήρωας του ήταν αυτή ή ίδια.

—Ακούς τα παλιόπαιδα! λέει ή έδελφή μου και μου διηγήθηκε ένα άλλο έπεισόδιο, σάν κι' αυτό, που ο ήρωας του ήταν αυτή ή ίδια.

—Ακούς τα παλιόπαιδα! λέει ή έδελφή μου και μου διηγήθηκε ένα άλλο έπεισόδιο, σάν κι' αυτό, που ο ήρωας του ήταν αυτή ή ίδια.

—Ακούς τα παλιόπαιδα! λέει ή έδελφή μου και μου διηγήθηκε ένα άλλο έπεισόδιο, σάν κι' αυτό, που ο ήρωας του ήταν αυτή ή ίδια.

—Ακούς τα παλιόπαιδα! λέει ή έδελφή μου και μου διηγήθηκε ένα άλλο έπεισόδιο, σάν κι' αυτό, που ο ήρωας του ήταν αυτή ή ίδια.

—Ακούς τα παλιόπαιδα! λέει ή έδελφή μου και μου διηγήθηκε ένα άλλο έπεισόδιο, σάν κι' αυτό, που ο ήρωας του ήταν αυτή ή ίδια.

Γύριζε-γύριζε, μύλε, δλοένα γύριζε!

Γιατί δλ' ατά κ' αλέθει, είναι η ζωή του γεωργού.

Αλέθει, τους μήνας τους άργους και κάνει τους να γαργαπούν.

Κάμε σύ μέ τό γεωργολογία σου να γελόση ο φτωχός βιοπαλαιστής, ναί να γελόση, ο άγέλατος άκατάνοος της ψυχής του...

Φέρε σύ μέ τό μολόπετρέας σου, τη χαρά της ζωής σ'το φτωχό έργάτη, και κάνε τον να νιώση τη γλυκύα εφτυχία σ'τόν άγώνα της ζήσης.

Κι' όσο πιο άπλό είναι τό γύρισμα σου τόσο πιο βαρύ είναι τό γύρισμα της ζωής...

Αγατέτο Γέλιο

T' ONEIRO TOY MOYTSOY

'Η θάλασσα κάτω βογγάει κ' άφρίζει, Τό πέλαγο δέρνει βοριάς με μαυρίλα,

Τό δόλλιο καράκι κ' όλόκορμα τρίζει Π' όλόκληρο σάζει άλιμύρα πιρκή,

Κοιμάται... τ' άγέρι άπάνου σφυρίζει Χτυπάντας με λύσσα τ' άγρίκα ξάφτια,

Κοιμάται... και βλέπει τό μόν' όνειρό του, Καί βλέπει μιά βμάνα σ'τό μάλου την άκοχη

ΕΝΑ ΠΟΥΛΑΚΙ ΠΕΘΑΝΕ

Πουπουλένιο, αιδέριο, άγνό, πέφτει τό χιόνι.

Κάταστρο, άπαλό, πέφτει ά-θύρωβα.

Τι άραίο θάνατ'—σκέπτεσαι—τί άκαλό... σάν τό κρατάς σ'τό χέρι.

'Ενα χρομό ποπά-μα βαστάς σ'τό χέρι σου. Κόπα αισθά-νεται και την καρδιά σου.

Τώρα που ό χειμωνιάτικος τριαντα-φυλλός μου δέν έχουν πιά τριαντάφυλλα...

άγνή νωπάδα, μπορούσε να τό κρατήση άκίνητο εκεί...

Ένα διάφανο πουλάκι, κάπι σάν σια, άσπρο, κάτασπρο σάν κάπι σιρό-νιο θεϊκό...

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

'Η καλύτερή μου ζαπασχόληση είναι ό κήπος μου.

Προχθές σ'τόν κήπο μου άνθισε ένα τριαντάφυλλο.

Θά ήθελα, άν ήταν δυνατόν, αυτό τό τριαντάφυλλο να ζήση πάντοτε.

Ζηλέσω τό λουλούδι. Σάν υπερκό-σμια πλάσματα, άνθίζουν, άκμάζουν...

'Η μαμμά θέλει να τό βάζει σέ βάζα. Έγώ όμως νομίζω ότι μ' αυτό κα-ταστρέφω κάπι που δέν έχω τό δικαιο-μα.

Τώρα που ό χειμωνιάτικος τριαντα-φυλλός μου δέν έχουν πιά τριαντάφυλλα...

ΣΟΦΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ!

Κάποιος άραβας πεθαίνοντας άφησε για κληρονομία δεκαεννέα άλογα σ'τά τρία του παιδιά...

Ο πρώτος γιος έλαβε τό ήμισυ τών 20, δηλαδή 10 άλογα.

Ο δεύτερος γιος έλαβε τό τέταρτο τό-σος είς τό 19 άλογα ένα δικό του, κ' έ-καμε τή διαίρεση.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Η μαμμά:—'Όταν σου δίνουν γλυ-κό, τ'ότό, τί λές;

—Θέλω άκόμα!

'Ο υπάλληλος του ταχυδρομίου:— Τό γράμμα σου παιδί μου είναι πολύ βαρύ,

—Τό παιδί:—'Αμ' άν τό βάλο κ' άλο-θο θά γίνη άκόμα πιο βαρύ.

'Ο Κουριοκεφαλάνης σ'τό σιδηροδρο-μικό υπάλληλο:

—Σάς παρακαλώ, τί ώρα φθάνει τό τραίνο τών 3 και 20;

Μελαχροινός 'Ιππότης

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΗΣ,

Από τούς έν παρενθέσει αριθμούς, ο πρώτος είναι τ'αριθμό το βιβλίου και ο δεύτερος τ'ό έτος έκδοσης.

Καλός Δρόμος, όρ. 12,30 / 7,50 και 15.

Κατήφορος, όρ. 50 / 10,50 και 21.

Κόκκινος Βράχος, όρ. 25 / 6,50 και 13.

Κρομμύς και Κοκκίος, όρ. 30 / 8 και 16.

Λάουρα, όρ. 30 / 8 και 16.

Μαργαρίτα Στέφαν, όρ. 20 / 7,50 και 15.

Μιτρούα, όρ. 15 / 6,50 και 11,20.

Μυστική 'Αραβίσκος, όρ. 45 / 9,80 και 19,50.

Τό Μυστικό της κοπέλλας Βιλλερίνας, όρ. 15 / 6,50 και 13.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΗΣ

Αθήνα, 42 οδός Εγυπτιδών την 7 Φεβρουαρίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα με ά-νεπαρκές γραμματόσημο: ζυγίζετε και -Από απαντώ σε όποιες που τίς λύ-νετε ο 'Οδηγός τών Συνοδηγητών: δια-βάστε τον!

Τα καλά Διαπλασάπουλα πού, καθώς ος είπα προ καιρού, έχουν αναλάβει τόν έπιστατό της Πεντηκονταετηρίδας μου...

Κι' άγώ χαίρω, 'Ισις, που πολλά Δια-πλασάπουλα, άρα είδαν τήν 'Αγγαλία σου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

και φυσικά, όταν έχες καιρό. Τό ξέρω, καμμιά φορά, και τό βιαστικά πράγματα βγαίνουν καλά.

Κι' άγώ χαίρω, 'Ισις, που πολλά Δια-πλασάπουλα, άρα είδαν τήν 'Αγγαλία σου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

άνοτερη αντίληψη αυτών τών πραγμάτων. 'Αλλά κ' έκείνοι που δέν κατάλαβαν τί-ποτα ή παρεγγήσαν, δέν έχουν τόσο ά-δικο.

Κι' άγώ χαίρω, 'Ισις, που πολλά Δια-πλασάπουλα, άρα είδαν τήν 'Αγγαλία σου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

Κι' άλλοι από τήν Κύπρο, Μισόμ, μου γράφουν για τόν 'Κακό Δρόμο τού κ. Ξενοπούλου...

καλός ο Γρίφος σου, αλλά διάβασε τον 'Οδηγό να έχεις πότε και πώς δέχομαι 'Ασκήσεις' Τρελλήν Δόξαν (σου τὰ β-στειλα' περιμένω και τὸ «επιτελεστέον» γράμμα.) Καμίλλαν Χρόν (ἐλαδα, εὐχαριστώ, ἔστειλα δὲν περιμένω, νὰ μοὺ γράψῃς μόνον διατ' εὐχαριστῆς. Ἐλαδα και τὸ ἄλλο σου γράμμα κ' ἔστειλέσα') Ρόλλυ (ἐλαδα κ' ἔστειλέσα' τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαδώσω με τὴ σειρά του' χαίρω ποὺ οἱ νέοι μου φίλοι εἶναι ἐνθουσιασμένοι δ κ. Ε. σ' εὐχαριστοῦν πολὺ.) 'Ιπτάμεναν 'Αετὼν (ἔστειλα δύο δευτέρους λυσόχαρτο') Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπιάσμα' τὸ πιθανότερο εἶναι νὰ μὴν ἔλαβαν τετράδιό σου, γιατί κ' οἱ δύο, τώρα τελευταίως, ἄλλαξαν διεύθυνση.) Σαϊζπη (ἐλαδα, εὐχαριστῶ σου ἐνέριον τὸ φευδάνωμα κ' ἐλπίζω πολλὰ ἀπὸ τὴ νῆξ αὐτῆς περίοδος τῆς διαπλαστικῆς σου ἐρασιματίας, πολὺ με λυπήσῃς ὁ θάνατος τοῦ θελοῦ σου, ἀγαπητοῦ μου παλιῦ φίλου.) Προσιδῶνα (χαρὶ λύσεων και τετράδια σου ἔστειλα' δὲν κατάλαβες τί ἤθελα νὰ πῶ ἢ κλητικὴ τοῦ ὀνόματος 'Προσιδῶν', στήν ἀρχαία, κἀνὸς ὁ Προσιδῶν' ἔχει λοιπὸν ποὺ σὲ προσφωνοῦσα με τὸ φευδάνωμα σου κ' ἔπραξε νὰ μεταχειρισθῶ κλητικῆ, εἶπα δεῖ δὲν σὲ λέγω 'Προσιδῶν' ποὺ θὰ ἦταν πολὺ ἀρχαῖο, πολὺ σχολαστικὸ, ἀλλὰ 'Προσιδῶν' γι' αὐτὸ δὲν θέλω καὶ «Σωκράτης» ἀλλὰ «Σωκράτης», οὕτε «Πολυδεύκης», ἀλλὰ «Πολυδεύκη» κατ'ἀλαβες τώρα.) Χιωτοπούλαν (πολὸ μ' εὐχαριστοῦν τὸ πρῶτό σου γράμμα' ναί, νὰ μοὺ γράψῃς ὅποτε' σοὺ μὲνει καιρὸς δ' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ φροντίσῃς και γιὰ τὴ διαδοχῆ μου' Πύρρον (δὲν μπορῶ νὰ σοὺ αὐστηρῶ εὐχὴ νὰ ζητήσῃς με 'Αγγελία ἀλληλογραφία με διαπλαστούλα τῆς Ἠπείρου' χαίρω γιὰ δὲν μοὺ γράψῃς' εἶναι πολὺ καλὸς ὁ καθηγητῆς σας.) 'Αφρὸν τοῦ 'Ιονίου (τὸ παιδάκι χαριτωμένο, ἀλλὰ ἡ φωτογραφία δεῖ καλὴ ὥστε δὲν εὐχαριστῶ.) Διτωπιον, Φωτοβόλον 'Αστρον κλπ.

Εἰς ἕκαστος ἐπιστολῆς ἔλαδα μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 267ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 10 Ἀπριλίου.

108. Δεξιόγριφος

Μιά πρόθεσις, ἐν ἄεθρο
Και δέντρον καρπερό,
Μάθημα ἀποτελοῦν,
Ποῦ οἱ μαθηταὶ ἀγαποῦν,
'Οφέλιμο, τερπνόν.
Ἡρακλῆς Παππάς

109. Στοιχειόγριφος

Καρπὸς ἦμουν και φύτρωνα
Σὲ γῶδες τροπικόν,
'Αλλὰ ἓνα γράμμα πρόσθεσες,
Κι' ἄεθρα τῶρα—ιδεὶς!—
Γραμματικὸς ἐφάνηκε,
Κακὸς τίς ἄλλος ἄρεος
Καλὸς τίς... Κυριακὸς.
Παπαροῦνα

110. Μεταγραμματισμοὶ-Στοιχειοτόνογριφος

Ἰνωστή πόλη τῆς Γραφῆς
Τάριχό τῆς γράμμ' ἀλλεῖται,
Και λευκὸ σεντόνι εὐφῶς
Πόλη κ' ἐξοχὴ διεπλάται.
'Οπως εἶναι κατ' αὐτό,
'Ἐνα γράμμα προσεβαίνει,
Κι' ἓνας, κ' ἄλλοι τόνισμό,
Ἀπὸ τοὺς ἐπὶ προβαίνει.
Φραντίνα

111. Ἀναγραμματισμοὶς
Μικρὴ ἱστορία ψεύτικη,
'Αλλὰ διδοκτικῆ,
Στοιχεῖα τῆς μερδεύσει
Κι' αὐτὸ ποὺ τώρα γίνεται
—Παραφορὰ κακῆ—
'Ας μὴ σὲ κυριεύῃ
'Απότης τοῦ Θανάτου

112. Ἀστὴρ

* * * Νῆγμα καταστροφῶν οἱ
* * * ἀστερισμοὶ διὰ γραμ-
* * * μάτων οὐκὸς ὄστε νά-
* * * Α * * * ναγινωσκονται: 'Ορι-
* * * ζοντίως, ἐμβλημα ἀρ-
* * * χαιῶν θεοῦ καθέτας,
* * * υἱὸς τῆς Γῆς διαγω-
* * * νίως, ἀρχαῖος θεὸς ἢ κλαγγῆς, και
* * * εἶδος σημαίας.

Πυγμαχὸς

113. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 8 9 = 'Αρχων, τύραννος
2 4 5 8 7 = Θεός
3 7 5 6 8 4 = Θεοραδοί
4 8 5 8 4 = Μᾶς τροφῆι
5 7 6 7 4 = Ἀρχαία πόλις
6 8 8 7 = Ἀνδρον
7 5 6 7 1 8 4 = Ἀύστολος δρόμος
8 6 7 5 8 8 4 = Κλασσικὸ ποιητῆς
Ἐνδοξος Ἑλλάς

114-118. Μαγικὸς Σύνδεσμος

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκ-
στής τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς συν-
δέσμου ἐκ δύο γραμμάτων, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ἦθος, ἄρα, θεατὸς, φρεῖ, παῖς,
Ἀεθαμένο Τριπολιτσάκι

119. Φωνηεντόλιπον και Ἑλληπο-
σύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀμοσσιχίδος.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον
(ρητὸν τοῦ Ἑθαγγελίου) τύπου
* * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἑλληποσύμφω-
νον (ἀρχαῖαν παρρημίαν) τύπου
* * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
1, Ἑθαγγελιστῆς 2, Οἶκος θεοῦ 3,
Δορυφόρος τῆς Γῆς 4, Ἀθηναῖος ἱστο-
ρικός 5, Ἐπίσημον ἔνδυμα διασπῶν
κτλ. 6, Σάτιρος 7, Ἡμέρα 8, Ρωσαι-
κὸν νόμισμα.

Ρασκουτίν

120. Ἑλληποσύμφωνον
αο - η - ι - η - α - ουη
Ζήτησέ το 21

121. Γρίφος

κρσ
κρσ — Τί;
η — 'Α! εἰν' ἐσθ'!
κρσ — 'Ε: τί;...
κρσ
Γεώργιος Α. Μαρσίδης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 48
560. Συκοφάντης (σῦκο[ν], φάντης).
—561. Νοῦς-οῦς.—562. Κολωνία-κολών-
νια.—563. Ἀρχων-Χαρόν.
564.

Φ Ω Σ
Σ Υ Κ Ο Ν
Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ
Χ Α Ι Ρ Ω Ν Ε Ι Α
Χ Ρ Υ Σ Α Ν Θ Ε Μ Ο Ν
565. ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ (κόρυξ, κόρυς, δὲ,
δορικός, ἄλας, ἄλδος, Σχιδός).—566.
Τὸ περτωτὸν γράμμα εἶναι τὸ Η. Διὰ
τῶν ἀρχικῶν σχηματίζεται τὸ ρητὸν
'Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς. Αἱ λέξεις: 'Ἡοῦ,

ΤΗλέμαχος, 'ΑοΗΣ, ΝΟΗ, ἩμερΗ-
σιος, Ἐκτάνῆσος, Περωλῆς, Ἴπκορῆ-
'ΗΣ, Τεσφυρόβη, Ἀριστοτέλης, Σπυ-
ταβέγγη.—567. ΣΤΗΘΟΣ (Σωκράτης,
'ΑΤκη, Ἀθῆναι, ἄραθῆς, κόλπος,
Κρόνος).—568. Ζῆ χύτρα ζῆ εἰλία.—
569. Ὑπὸ οὐκὸν πολεμήσομεν (ὑπὸ οὐκ
ὄν, πολ, ἐν εἰς ο, μὲν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εἰς 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἐπιτὸ στοι-
χεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα Περὶ τῶν 10
λέξεων 80 λέπτα ἢ λέξες με πέντα δὲ στοιχεῖα
ὁρ. 4 και με κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ κριτὸς
ἐπίσης ὁρ. 5. Οἱ μὴ σενδρόμνται πληροῦν τὰ
διπλά 'Ἡ προσηγορία εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΔ'—159]

Σ φίλξ, κ' αὐτὰ ἀχρηστὰ γιατί, δὲν τῆ
βλέπω. Τῆ Marguerite τῆ θυμῆται.
Θεοτέρειλη

[ΑΔ'—160]

Θεοτικὴ Ἀετῆ, τί κάνεις; ἴαως νὰ
θῶσων ἀργότερα διαγωνισμοῦ. Χαί-
ρετισμοῦς στὸν Σταῦρο και Διάνω Θεόλο.
Μακετοῦβεν

[ΑΔ'—161]

Σ βιομένη Ἑλπίς = Πόνη Σουλο-
πούλου. Ὅ,τι ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἢ ἀ-
φρόκρημα τῆς Κοζάνης σὲ ὁμορφία, χάρι
και ἀγάθεια. Ολιμμένη Γοητεία

[ΑΔ'—162]

Μ παίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σα-
λονάκι τῆς διαπλαστικῆς, χαίρετὸν
ἐλως-ες.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

[ΑΔ'—163]

Προσθετὸν στήν (ΑΔ'—125) τόπον δια-
μονῆς: Καρδίτσα—Θεσσαλίας. Φανή-
καταδεκτικὸι.
'Ελεντία

[ΑΔ'—164]

Ξ ἀνθὸ Ἀγγελούδι, Ναυταῖς, Ζιζά-
νιον. Δὲν σὲς ἔδωσα κανεὶς σημα-
σία! ἀργότερα θὲν θὰ σὲς βάλω στὴ
θέση σας. — Τετὸ Κορνεζίνου, περιμένω
Δ/σὶν σας.
Χάρολιτ Δότιν

[ΑΔ'—165]

Δ ἀνά, ἐν μπορεῖς, ἀνακαλύψῃ μας,
πρόσας θὲν μὴ φᾶς τῆ χολόπητα.
Μαργιολάκι, Σανθὸ Ἀρασίκι

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΦΑΝΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898) ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
και 18ος. Ἐκαστος τόμος δεχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δεχ.
25, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν και δεχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1935), ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντη-
θῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-
τῶν 1894—1928 τιμῶνται ἑκάστος δε-
ραφὸς δρ. 80 και ραμμένους δρ. 85.
Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931,
1932 και 1933 τιμῶνται ἑκάστος δε-
ραφὸς δρ. 110 και ραμμένους δρ. 115.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικόν δεχ. 5 ὁ ἀεραφὸς και δεχ.
15 ὁ ραμμένος; διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δεχ. 35 εἰτε ἀεραφὸς εἰτε ραμμένος.